

¹Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, ⁴²mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban, ⁴³te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy rólad neveztek el ezt a házat, amelyet építettem.

Kedves Testvéreim!

Amikor templomba jövünk áldozatot hozunk. Lemondunk valamiről, ami nagyon értékes a számunkra. Tulajdonképpen bőjtölünk. Az idő bőjtje ez. Lemondunk a pihenésre, az elmaradt feladataink pótlására, az eltervezett dolgaink véghezvitelére szánt időnk egy részéről. Áldozatot hozunk, amely van, akinél kisebb, van akinél nagyobb. Időt szánunk a templomra. Vasárnap reggel adott esetben már korán felkelünk – van, aki már az ebédet is megfőzi, vagy akár már előző nap előkészíti, előre gondoskodva, talán ezt is beszámíthatjuk a templomra szánt időnek. Aztán szépen felöltözünk, gondosan megválogatva a ruhákat, hogy ne fázzunk, amíg a lelkész arról beszél, hogy miben jövünk templomba. De míg öltözködünk, az alatt már a szívünket is díszbe öltöztetjük, készülünk. És elindulunk, ki közelebről, ki távolabbról, elzarándokolunk abba az épületben, amelyre azt mondjuk „A templomba megyek”. „A” templom, és nem egy templom. A határozott névelő jól mutatja, hogy a templom az számunkra az a hely, ami valamiért fontos.

Egy neves vallástörténész fogalmazta meg, hogy a templom a hagyományos ember számára a világ középpontja, tájékozódási pont, egy olyan hely, ahol összeér az ég és a föld. Nagyon érdekes ahogyan leírja ez a tudós, hogy a szent helyek olyanok mintha egy láthatatlan égig érő fa lenne bennük, ami összekapcsolja az eget a földdel. Így válik egy áldozatbemutató hely füstoszlopa, vagy éppen egy templom ég felé mutató tornya ilyen összekötő kapocsá.

Tájékozódási pont – mondja a vallástörténész, és azt hiszem, hogy igaza van. Mert kinek mi a temploma, az irányítja az életét. Mert nem csak keresztyén templomok, nem csak más vallású templomok vannak. Templom az, amire az időmet szánom, ahová elzarándokolok, ahol az életemre való iránymutatást várom.

Az Ószövetség embere számára kezdetben az áldozati oltárok voltak azok a helyek, ahol az Istennel való kapcsolatát megélte. Nem akárhol, és nem akármikor mutattak be áldozatokat. Ha lapozgatjuk Mózes első könyvét, akkor azt látjuk, hogy olyan helyeken áldoztak, amelyeknél ún. teofániában, azaz az Istennel való találkozásban volt részük nekik, vagy őseiknek. Így mutat be pl. áldozatot Jákób, azon a helyen, ahol álmában egy létra jelent meg neki, és Isten szólt hozzá a létra tetejéről.

Amikor Salamon felépíti a Jeruzsálemi templomot, akkor ezt nem akárhová teszi. Arra a helyre, amelyet Isten mutatott meg Dávidnak, és amely hely egybeesik azzal, amit évszázadokkal korábban Isten mutatott Ábrahámnak, hogy ott, azon a helyen áldozza fel fiát Izsákot, amit aztán az utolsó pillanatban leállított Isten, és helyette egy kos kellett feláldoznia a zsidó nép ősatyjának. És gondolom az sem lehet véletlen, hogy 1000 évvel a jeruzsálemi templom felépítését követően egy a kos helyett ismét egy fiú ált megkötözve az oltáron, a golgota hegyén, és amikor meghalt, akkor a templom kárpitja kettéhasadt, jelezve ezzel, hogy véget ért a szentély szerepe. Mert Isten bemutatta a tökéletes áldozatot.

A mai nap igéje Salamon templomszentelési imádságából egy részlet. Salamon volt az a király, aki felépíthette a Jeruzsálemi templomot, az Isten földi lakóhelyét, bár ezt ő is tudta, hogy nem zárható be Isten egy kézzel készült hajlékba, amikor ezzel kezdi imádságát: *De vajon lakhat-e Isten a földön?* Persze, hogy nem, éppen ezért kéri Salamon Istent, hogy minden helyzetben nézzen az ebben a templomban bemutatott áldozatokra, és azokra az emberekre, akik eljönnek, elzarándokolnak, időt szánnak arra, hogy találkozzanak Istennel.

A mai nap igéjében a pogányokról esik szó, akik eljönnek messze földről. Rögtön megnézzük az imádságot részleteiben, előtte azonban érdemes megállnunk egy kicsit, mert nem véletlenül áll előttünk ez a szakasz ma. Úgy nevezzük az egyházi évben ezt az időszakot, hogy vízkereszt utáni idő. Vízkereszt ünnepének pedig van egy igéje, a napkeleti bölcsek érkezése Jézushoz. A napkeleti bölcsek a pogány világ képviselői, akik tudomást szereztek Jézus születéséről, és jöttek hogy leborulva imádják őt.

Illetve érdemes az oltár előtt felolvasott ígét is idehozni, ahol arról olvasunk, hogy egy pogány katona, egy idegen megy oda Jézushoz és kéri, hogy segítsen a szolgáján. Általában a csodát és azt a reakciót szoktuk kiemelni ebből a történetből amit Jézus mond: *Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.* Viszont Jézus itt nem áll meg, hanem folytatja és a mai igéhez kapcsolódóan éppen ez a mondat lesz érdekes: ¹¹*De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában;*

Vízkereszt ünnepe arról szól, hogy Isten dicsősége, amely megjelent Jézus Krisztusban megmutatkozik ebben a világban, és nem csupán a zsidó nép körében, hanem mindenki számára. Ezek a történetek ezt példázzák, és egyben érdekes módon beteljesülései annak, amit Salamon imádkozott:

¹Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, ... te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled...

Jézus idejében már egy újjáépített templom állt Jeruzsálemben, amelyet kibővítettek, óriási udvart emeltek köré, még hozzá úgy, hogy feltöltötték a hegyet, hogy legyen elég hely az ún. pogányok udvarának. Mert a pogányok bizony nem léphettek be a Jeruzsálemi szentély közvetlen udvarára, ameddig a zsidók mehettek. Sőt lábuk sem érhetette azt a földet, ezért egy szinttel lejjebb helyezték el őket. Néhány éve régészek találtak egy táblát az első századból, amelyen az állt, hogy az a nem izraeli, aki lábát a szent hegyre teszi halálbüntetés terhe mellett teheti csak meg. Ilyen figyelmeztető táblák álltak a pogányok udvara és a zsidók udvara között.

Salamon, aki imádkozott a pogányokért, és 1000 évvel később, amikor kitiltották őket...

¹Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, ⁴²mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban, ⁴³te hallgasd meg lakóhelyedről...

Salamon imádsága valóban a templomról szól. De míg ő azt gondolhatta, hogy csak és kizárólag a Jeruzsálemi templom az, ahol összeér az ég a földdel, addig Jézus valami egészen újszerű dolgot is állít, amikor azt mondja kortársainak: romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt. A szentíró hozzát teszi, ha valaki nem értené: testének templomáról beszélt.

hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról – A napkelei bölcsek, a kapernaumi százados, a pogány asszony, az első nem zsidó keresztyén közössége, hallottak nagy nevééről, erős kezéről, kinyújtott karjáról... Igen, mert itt Salamon nem másról beszél mint Jézusról, az Isten templomáról, akiben nem csak látszatra, hanem valóságosan is az Isten lakott, az Isten jött el ebbe a világba. Mondhatnánk, hogy ez a templom is elpusztult, ahogy a Jeruzsálemi kőből épített, de Jézus testének templomából egy új épült, ahogy Péter fogalmaz: *ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.*

Mi a templom? Az a hely, ahol összeért az ég a földdel – mondtam az elején. De a templom mi vagyunk, mi akik hiszünk Jézus Krisztusban. A keresztyén közösség, amely összegyűlik körülötte. Nem kell ehhez épület, nem kellnek falak, csupán egyetlen dolog szükséges, hogy az ő kereszthalozata legyen a középpontban. Hús vér templom, amelyben egymásnak testvérei vagyunk, lehetünk.

Sokszor mondják nem kell templom ahhoz, hogy higgyünk, valóban nem. Nem ezért van szükség a templomra, hanem azért, hogy akik hisznek találkozhassanak azzal akiben hiszenek. Ezt nem egy hely fogja megadni, hanem az a közösség, ami az igazi, a valódi templom, nem kőből épített ház, hanem a testvérek közössége, amelyben meglátjuk azt az Urat, aki az életünk középpontja, tájékozódási pont számunkra.

A héten olvastam egy cikket a Föld mágneses pólusainak mozgásáról. Meglepődve olvastam, hogy 150 év alatt 1100km-t vándoroltak a pólusok. Érdekes, hogy emiatt a műholdakat újra és újra be kell állítani, hogy pl. a GPS pontos helyet tudjon meghatározni. A finomhangolásra nem csak a műholdaknak, hanem nekünk is szükségünk van. A műholdak esetében egy biztos pontot kell ehhez találni, ez a föld belső magja. Az ember életében is van egy biztos pont. Csak egy, semmi más nem hoz jó eredményt, ha nem Hozzá igazítjuk az életünket, akkor eltévedünk. Hogy hozzá tudjuk igazítani, ahhoz viszont újra és újra áldozatot kell hoznunk, el kell mennünk hozzá. Az élő templom, Jézus Krisztus és a benne hívők közössége adja meg a biztos pontot. Élünk a finomhangolás lehetőségével minél gyakrabban.

Többször csöngetnek be, hogy szeretnék megnézni a templomot. A héten is jött valaki: itt lakom, kíváncsi vagyok milyen belülről. Hidd el testvérem, az emberek kíváncsiak milyen belülről a „templom”, a keresztyén közösség. Nem tudják, kívülről nézik, de be kellene őket engedni. ez ott kezdődik, hogy te segítesz nekik ebben.

Ökumenikus imahét van. Néhány fanatikus egész héten összegyűlik, napról napra, hogy együtt imádkozzunk Istenhez. A keresztyén közösség ott kezdődik, hogy mondjuk mi budafoki evangélikusok összegyűlünk, de nem ér véget itt, hanem folytatódik abban, hogy kinyújtjuk kezünket azok felé, akik lehet, hogy nem ugyanazon része a templomnak, de ugyanúgy része. Jó alkalom erre az ökumenikus imahét, ahol együtt valljuk meg hitünket a teremtő, megváltó és megszentelő Istenben, és ezzel megmutatjuk a világnak az Isten földön megjelenő dicsőségét, az ő templomát, nem csak kívülről, hanem belülről is.